

І небо невмите, і заспані хвилі,  
І понад берегом геть-геть,  
Неначе п'яний, очерет  
Без вітру гнеться. Боже милий!  
Чи довго буде ще мені  
В оцій незамкнутій тюрмі,  
Понад оцим нікчемним морем  
Нудити світом? Не говорить,  
Мовчить і гнеться, мов жива,  
В степу пожовкла трава;  
Не хоче правдоньки сказати,  
А більше ні в кого спитати.

[Кос-Арал 1848]